

ADRIAN ERBICEANU

REVENA DRAGAN

EDITURA TRIBUNA
SIBIU
2004

Grafica: Adrian POPESCU

Dedicație

*Poporului român,
cu plecăciune.*

Autorul

© Toate drepturile rezervate autorului.
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi folosită sau reprodusă fără aprobarea
expresă a autorului sau a reprezentanților săi, cu excepția scurteilor excerpte
necesare articolelor critice.

Cuvânt înainte

În spațiile Revistei Transilvania o să regăsiți, într-un serial poetic, capitolele unui interesant volum liric, în lucru, care are un titlu incitant: "Divina Tragedie". Autorul, Adrian Erbiceanu, ne face părtași și martori la o mini-replică modernă și actuală a unei celebre creații dantești – "Divina Comedie". Poetul ancorat în alt spațiu istoric, cu o altă atitudine, având valențe civico-literare, dorește să ne convingă, că oferă un registru poetic aparent facil și totuși distinct, încercat de formula intimității poetice. "Divina Tragedie" este un periplu dintr-o epocă apusă, spre o epocă revolută, dar plină de sechelele tovărășiei politice. Mai mult, suntem puși în fața unui reabilitatoriu cu formule estetice. Erbiceanu nu uită în jocul poetic să presare judecăți cu valabilitate universală.

Părăsind cetatea-i de fildes, poetul se încumetă să coboare în văltoarea vieții. Partizanatul politic și filosofic este regăsit aidoma creației lui Dante, a lui Hugo și Tolstoi și nu în ultimă instanță creației eminesciene.

Erbiceanu ne poartă în somptuoase habitaturi istorice, transpunându-se în diferite ipostaze, de multe ori comune și nouă, altermând, când pățimaș, când indiferent și rece, când om, când în haina luceafărului. Cert este un lucru: creația lui, derulată în cele XIII capitole, ne întărește convingerea că suntem practicanții expresiei libertății.

Personalități cunoscute politicii și istoriei noastre sunt zugrăvite de cronicarul-poet, oferindu-ne o litografie a comportamentului uman.

Versurile, uneori prozaice, au virtuți plastice, fiind adevărate spații scenografice care își așteaptă actorii.

Fonetismul versificatorului poartă aceeași amprentă dinamică.

Perechea poetului "Divinei Tragedii" se dorește a fi un vizionar. Poetul nu ezită să folosească în versificație tente burlești, tonul popular sau cel elevat, cum nu ezită să pigmenteze creația cu geologicul cuvintelor.

În tot acest peisaj transcendental Erbiceanu folosește temele și pentru o radiografie a moralității societății. Simbolurile dau eterogenitate volumului "Divina Tragedie", dar și o factură parnasiană savantă. Astfel, "Divina Tragedie" devine tragedia cotidiană.

D. Popescu

Textul a fost preluat, cu aprobarea autorului, din Revista Transilvania (nr.1/2004).

Scrisoare către cititor

Pe fiecare filă a cărții care-o scriu
Las sufletu-mi să cearmă tăcere și pustiul;
În fiecare urmă, pe drumul ce-l străbat,
Se-așează praful vremii, precum un greu lăcat.
E-n toate-o-nlănțuire ce-ncerc să o dezleg
Când vremea se încoarcă și mă cuprinde-ntreg
Și nu-mi lasă răgazul cu mintea să m-adun,
De parc-ar vrea să spună ce n-aș voi să spun.

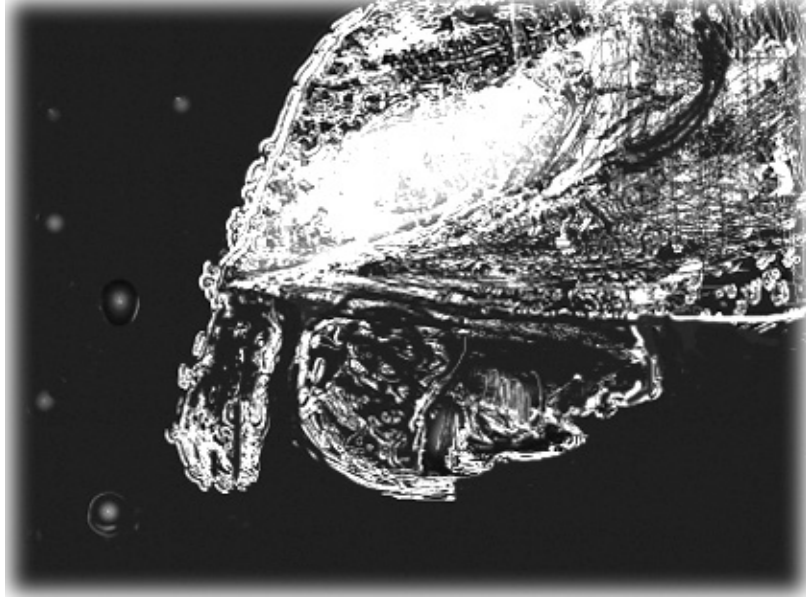
Dar nu știu cum se-ntâmplă, că nu mi-e-n obicei
Să mă așez la masă când bate ora trei
Rând după rând să-nșirui, de nu mă pot opri
Decât târziu, când noaptea s-a prefăcut în zi;
Când gândurile toate, captate într-un mîț,
La pragul dimineții mi s-au orânduit
Și s-au lăsat să cadă - din greu, către mai greu -
Pe tot ce mă-nconjoară. Și pe trecutul meu.

Văd umbre ce se-adună, pierdute, fără glas.
Să fie oare viața, atât cât mi-a rămas?
Că nu mai știu din suflet ce neguri să discern,
Ce adevăr mi-e cale, cât drumul prin infern
Și lumii în ce rosturi înalte m-am deschis
Cum visul către viață și viața către vis.
Că-n cele ce urmează e-atîta adevăr -
Încât de-ar fi cu forța de el să mă dezbră -
N-aș mai avea din mine nimic să mai aleg
Când umbrele m-or prinde și cotropi întreg.

Trecut prin ani de păciă -orânduți cețos -
Ca viorul ce bate și te pătrunde-n os,
Natalele meleaguri le-am străbătut avid
Cercând a înțelege ce pot; și să decid
De am sau nu putere să le așez la rând
Pe foata ce stă gata să ardă, fumegând...

Bat clipele din aripi, torcând în jurul lor
Un iureș, ca o horă în ritm absorbitor,
Ce mă ridică-n trepte, din ce în ce mai sus...
C-atâtea se cer spuse și încă nu s-au spus.
Îmi fac doar datoria, acumă, când descind,
Cercând povestea vieții în pagini s-o cuprind,
Cu gândul că, la vremea când anii ne-or cerni,
Ne-om depăna aleanul -poveste- la copii...
Iar ei purtând lumina -cuvânt, după cuvânt -
Vor da de-o umbră caldă. Și-o urmă pe pământ...

Adrian Erbiceanu

DIVINA TRAGEDIA

CÂNTUL I

În-o noapte ca și altele. Sau, poate,
Grav, speriat de glas de cucuvele,
Cercam, în van, s-o dau pe jumătate,

Spre relaxarea gândurilor mele,
Când mintea mea, prin ea desferecată,
A constatat că noaptea n-are stele...

De-așa întunecime-vinovată,
Cu ochi codoși și gata să împungă,
Inima s-a oprit defibrilată.

Dar până unde poate să ajungă
Acest izvor de pură nebunie,
În noaptea care se vădea prelungă ?

Păream o-ntrunchipare de stafie,
O umbră, ca un cerber care latră,
Intr-un acces de aerofobie.

Abia atunci dublura-mi idolatră,
Epuizată de alegătură,
Căzu, împiedicându-se de-o piatră.

Târziu, când, revenit din căzătură,
 Ne-ncrezător îmi pipăiam "divanul",
 De spaimă mi-am pus mâinile pe gură:

Ce-adoce clipa nu aduce anu' !
 În fața mea, ca revenit din vise,
 Stătea înțepenit G. Topîrceanu.

Citind îngălbenite manuscrise,
 Într-un delir de mută admirare,
 I-am fost căzut în brațele-i deschise.

(Majestic, gestul de coabitare
 Mi-a-ncredințat, sub negura adâncă,
 O poliță că am de-asigurare.

La urma-urmei, adormit pe-o stâncă,
 El l-a urmat pe Dante Alighieri
 Pe drumul ce-l mai ține-acolo, încă.)

Surprins de mizele asocierii,
 -Și-nchis în gândurile ei meschine -
 Nedumerit și-n spasmele durerii,

Machiavelic s-a uitat la mine:

-Ce /e/e ți-au sortit să vii încoace,
 Și cine te-a trimis la mine? Cine ?"

Plăpând - ca puiul proaspăt din găoace,
 Care se-ncurcă încă pe picioare -
 Făcui ce fac atâtea dobitoace,

Când noaptea sunt pierdute pe cărare.
 Surprins, atuncea realizez Maestru'
 Că sunt și eu o "umbră" gânditoare

Și c-am ajuns până la el pedestru.
 Înțelegând că n-am făcut-o-n glumă,
 De pe tăcere ridică sechestrul' :

-După cum văd, străine, ești din humă !
 De ce te-nvârți prin noapte, cum fac furii,
 Când, între ei, de foame, se sugrumă ?"

-Maestre-am zis, surprins, din colțul gurii -
 Aceste locuri nu-mi sunt cunoscute
 Și nu-s pornit pe semeni să-i înfuri;

Dar nu găsesc pe nimeni să m-ajute
Să ies din nesfârșitul întuneric,
Lumina iarăși fața să-mi sărute...”

Străfulgerat am fost de-un râs homeric:
-“Pe unde mi te crezi că ești băiete,
De te învărți prin spațiul ezoteric ?

Ai scris și tu vreo două-trei versete
Și crezi, deja, că poți vedea “Lumina”,
Când tot ce-ți stă în față-i un perete ?”

Nepricepând de unde-mi scoate vina,
Descumpănit, alunecai pe spate,
Că-n pieptul meu se culbărea anghina.

Imperceptibil, gânduri inovate
M-au cotoplit. O forță ireală
M-a rupt din mine și din realitate;

Departate, ca o mână virtuală,
Trasându-mi calea mea ispășitoare,
O creastă se-nălța spiroidală,

Ca într-un joc ascuns, de ursitoare:
Doar eu și muntele ce-mi sta în față -
Poveste, nicidecum întâmplătoare.

“Stăruitor cum sunt, e-o flecușteață,”
Mi-am zis, cu mâna strâns ținând de rampă -
”Ajung acolo până dimineață!” ...

Sus pe-nălțime pendula o lampă...
Iar eu, pornit cu forțe înnoite,
De bucurie n-am avut o crampă !

Entuziasat și-atras ca de ispite
Pornii să mă îndrept către coline,
Urmat, bizar, de vorbe tâlcuite:

-“Pe cine vrei să păcălești? Pe cine?
Câinii trezind, cum bați din poartă-n poartă,
Cum vei scăpa de *haïta* lor, străine?

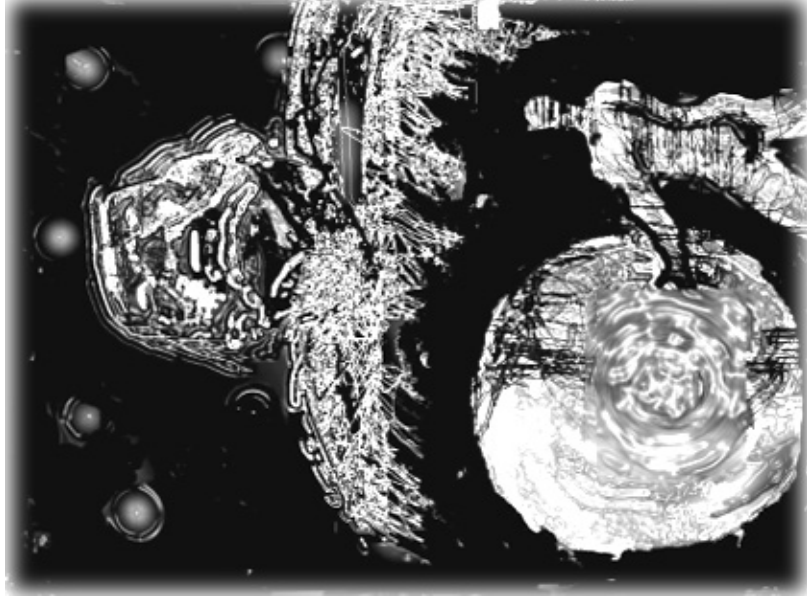
Eu către el : -“Mi-e judecata dreaptă.
La ce-aș putea râvni în miez de noapte ?” .
El mie: -“N-ai habar de ce te-așteaptă !

Nu-i ăsta drum de miere și de lapte!
Stârnești, fără să vrei, o odisee,
De te pornești, grăbit, spre miazănoapte,

Când noaptea-nvălurită nu se-ncheie”.
I-am râs în față, ca de-o glumă bună,
Pornind-o, manifest. Ca pe-o alee.

-“Nu-ți pune viața pentru-un vis, arună,
Tot ce ajunge, sus-acolo, moare!”
Atâta a mai apucat să spună

Și drumul îmi fugea pe sub picioare...

CÂNTUL II

Scăpat de umbra ce-mi stătea în cale
Pornii să urc fără a privi în urmă,
Eliberat din lumi materiale.

În jurul meu simțeam că lacom scurmă
Un gol enorm de aer, simptomatic,
Și că în mine liniștea se curmă.

Peisajul opresiv și enigmatic
Se prelungea în fața mea întruna,
Pulsând prin gândul meu, melodramatic.

Și-atunci văzui că nu apare luna -
Exact când trebuia să trec culoarul
Ce ocolea, agale, vătăuna.

“De ce abandonasem sanctuarul
Atât de liniștit și agreabil,
Când nu zărisem decât Felinarul ?” ...

Mă furișam prin golul deplorabil
Pașii-nșirându-i unul câte unul
Și clănțănind din dinți, de frig, probabil...

“O, de-aș ajunge să găsec cătunul
Ce luminează ca un far, departe” ...
Mi-am zis în gând îmbrățișând zăbunul;

(O-mbrățișare între vis și moarte,
Ca pendularea unui tâng de clopot
Rătăcitor prin vremile deșarte).

Atunci am auzit un fel de tropot
Aduș de-un vânt prevestitor de ploaie,
Un freamăt viu, reverberat în ropot,

Parcă de arbori ce se încovoale;
În mine, umeri, tremura pământului,
Ne-ncăpător de-atâta hărmălaie,

Făcându-mă să am presimțământul
Că nu alunec singur spre pierzare.
Așa mi-o fi fost scris deznodământul! ...

Handicapat de-atâta contractare,
Văzui o umbră că se întregește,
Cu largi tendințe asimilatoare,

-De val turbat, care în țărni lovește-
Bezmeticind cu forță anonimă,
Prin ploaia ce pomise mocănește.

Credeam că-s martor la o nouă crimă,
Când umbra prinse-n ea a se divide
-Spectacol introspect de pantomimă-

Cu rezonanțe și gălcevi sordide,
Ca-n filmele, candid-americane,
În care toate fetele-s gravide.

Dar, să revin la vremi contemporanel...
Înțepenit pe-aceiași loc, de frică,
Priveam cum umbra devenea coloane

Ce inimaginabil se ridică,
Pe-o muzică, impus patriotardă,
Menit' a “drege” tot ce alții strică.

Încercuit de zgomotoasa hoardă,
Mă revedeam, ca-n timpuri de restriște,
Cu baioneta stând, în post, de gardă,

Când nimeni n-avea voie să se miște...
Reverberând, o voce, ca-n tunele,
Furtuni în mine izbucni să iște:

-”De unde ai venit aici, rebele ?
De ce nu stai în rând cum stau cu toții
Când pâinea se împarte pe cartele,

Așa cum fac, normal, toți patrioții ?”
-”Păi, să vedeți...” am început, cu teamă,
Să nu mă creadă înrudit cu hoții.

-”De unde ai venit și cum te cheamă ?...
Nu-i timp de șcene impresionante
Și nici de fardoseli de panoramă...”

-”Sunt rătăcit!...” -”Iluzii aberante!...
N-ai ascultat *Discursul*, cum se vede,
Referitor la minți recalitrante!...”

-”Sunt rătăcit!...” -”Și nimeni nu te crede !
Hai, intră-n rânduri, iute, camarade,
Că forța noastră sigur va succede

Cu toți de ne-om uni pe baricade!...”
Exacerbat de vocea lui crescândă
„...E caddi comme corpo morto cade.”¹

“Cine era și ce voia să-mi vândă ?”
Mă întrebam, ținându-mă de șale,
Prin noaptea, viclenind, ce sta la pândă,

Când, revenit, mă strecuram spre vale,
Ca șansă unică să scap de visul
Unor intenții iraționale.

“În sus, lung adulat, sta Paradisul,
În jos, știam deja ce mă așteaptă...
Ce-aș fi putut în mine, indecisul,

Găsi să fac, să fie curba dreaptă ?”
Așa mă întrebam, mergând pe-o dungă -
Pe dunga clipei dintre gând și faptă,

Puterea drămuind-o să-mi ajungă.
“Ce bine c-am scăpat de utopie
Că, până sus, mai este cale lungă!...”

CÂNTUL III

Mă știu dacă vreodată aş concepe
Să răspândesc ceva în lumea largă
De n-aş avea idee cum se-ncepe...

Păreau în juru-mi toate că aleargă
Purtate de o mână nevăzută,
Ca sufletul ce zace-ntins pe targă

Când, biruit, căzut de pe redută,
Pe ultima suflare delirantă,
Martirizat, poporul îl salută...

Crispat de starea abracadabrantă,
Prin neguri încercam să văd Fantoma
Ce mă ținea în starea palpitantă.

(Așa cum unii-au încercat cu Goma!)...
Prin densitatea grea și monolită
Mă și vedeam, sub cheie, la „Sodoma”,

Restructurat, compact, în stalagmită,
De forțe distructiv-incoerente,
Anihilând ce nu puteau să-nghită.

Și s-a-ntâmpnat atunci să învie
Un freamăt ca de frunze scuturate,
Când toamna se așterne pe câmpie;

C-un iz de crud și de singurătate,
Un aer gata să se descompună
Trăgea de toate spre eternitate.

Cum nor cu nor, când peste văi se-adună,
Ca fulgerele demoralizante,
Avid prevestitoare de furtună,

În fața mea stătea: IL COMANDANTE.

¹ „...Și am căzut precum cade un trup fără de viață” (it.),
(Dante, *Înfernul*, cântul V și Topirceanu, *Stările apocrife la Divina Comedie*)

Cu simțurile toate convergente
Spre-același țel, eliminam prezentul
Ca singur vinovat de incidente.

Dorind pe adevăr să pun accentul,
Motiv cătam în mine de vreo oră
Când brusc văzui, în fața mea, "Sergentul".

Părea același ce, rănit, în "horă"
De-Aleksandri în drept repus, cu pana,
Avea sumanul rupt. Și-o auroră

Îl lumina ca să-i aline rana.
Părea... dar stam în ambiguitate :
Ruptura ascundea sub ea "sutana",

Plus alte multe găuri mici, în spate,
Făcându-te să crezi, prin exponență,
Că i-ar fi fost, post-mortem, acordate...

Deci, dacă nu-i găseam apartenență
Sergentului – erou din poezie,
Ce altă inconformă "eminență"

Ar fi putut în fața mea să fie ?
Așa mă perpeleam privind "Sumanul"
Ce drumuia prin groasa prăfărie...

Mi-am zis atunci : "Să știi e Căpitanul
Ce l-am avut un an întreg la școală"...
Dar nu a fost a fi Pretorianul,

C-avea o fire excesiv domoală...
"Atunci să știi că este Colonelul !"
Dar și aici aveam o îndoială :

De câte ori făcea , în zori, Apelui,
Înțepenea cu mâna la caschetă
Ca să salute cu onor drapelul;

Ori "Umbra" tâmpă de marionetă,
Părea să facă-un semn, incorigibil,
C-o mână evident analfabetă,

Sperând s-atingă tot ce-i intangibil
Prin fluturarea ei paranoică.
"O fi Generalisim ?" ...Imposibil !

Ei, la Madrid, demult e pălămidă!...
Exact, atunci, o voce-acuzatoare
Mă deșteaptă din starea mea morbidă :

-“Ce cauți, singur, noaptea pe cărare ?” ...
Nu mai găseam în sinea mea putere
Să scot vreo vorbă de argumentare.

-“Nu știi...Sunt rătăcit ...Printre unghere
Nu văd nimic...Mă simt ca un orbete
Ce n-a luat măsuri de prevedere

Și a intrat cu nasul în perete” ...
La care el, părând să nu audă :
-„Cum de te-ai rătăcit, pe-aici, băiete?”

Cămașa de pe mine era udă...
„Am să ordon să vină Politrucul
Și-n Unitatea lui să te includă” ...

Căzut în prosternare, eu, năucul,
Nu-nțelegeam în care Unitate
Voia să mă-ncadreze “vălătucul” .

Ce Eră clară de insanitate !
-“Ascultă! - și se-ntoarse către mine -
Ești ud !” ...-“Cum vezi !” ...-“Atunci ești vietate !”

Șocat, impulsuri alergau prin vine
Cum aprige rafale de furtună...
-“*Prefene*, io de când te-aștept pe tine!

Mi-e scris ca într-o noapte fără lună
Puterea mea, din nou desferecată,
S-o fac în mine să se recompună” .

Am ridicat privirea-ngreunată
De frigul ce-mi trecea prin epidermă
Și mă vedeam, pe timpuri, la armată,

Cu pasul drept și cu privirea fermă,
Când nu aveam nevoie de infuzii
Și nici de-o-nvelitoare izotermă.

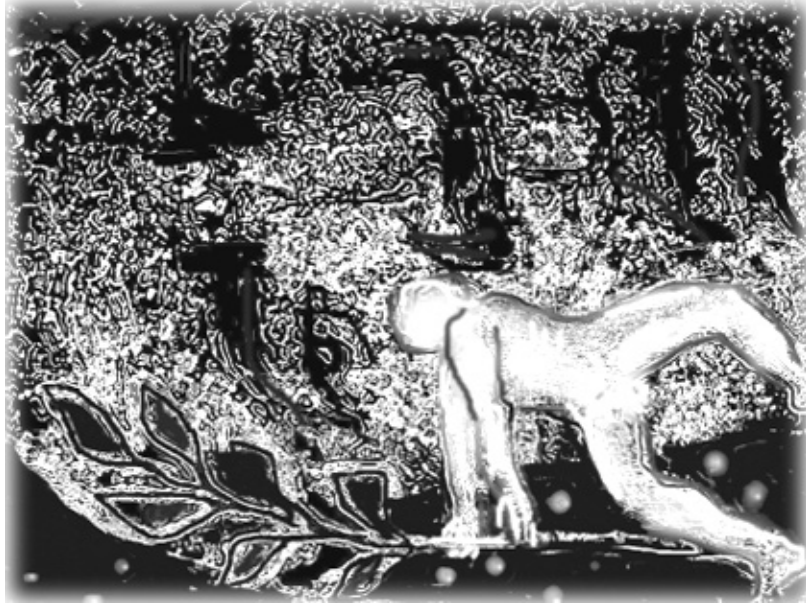
Pe când acum - în marea de confuzii -
Hipnotizat priveam “Necunoscutul”
Ce îmi stârnea atâtea deziluzii.

Eram pe cale să-i acord salutul
Doar să mă lase, dezlegat, în pace,
Să-mi pot privi în liniște trecutul...

Dar nu a fost să fie cum mi-ar place!
C-un singur gest mă ridică-n picioare
Ca-mpins de forțe largi, demoniace.

-“Urmează-mă!”... Mergeam spre-anihilare !
Părea, precum un val, că se ridică
O Umbră, ce creștea mereu mai mare...

Pe când a mea era... mereu... mai mică !

CÂNTUL IV

Ce căutam prin noaptea asta rece,
Pe căi pe care numai ursul suie,
Când nu aveam cu cine mă petrece ?

Păream un somnambul pe-o cărăuie,
Urmând o umbră degenerescentă,
Către o nu știu care cetățuie.

Prin ploaia încă grea și persistentă,
În mine mă-nchideam ca o moluscă,
Stupefiat de forța insurgentă.

Aș fi dorit să pot să-i spun, în plus, că
Nu sunt erou și nu-s de pus în ramă,
"Zaharisit" să fiu de orice muscă,

Natura când, din zborul ei, o cheamă.
Aș fi dorit...dar mă țineam cuminte
„... *Precum se ține puiul după mamă*”²

Când ordinul "de sus" căzu fierbinte:
-"Oprește-te !" Și m-am oprit pe dată,
Răspunsul negăsindu-l în cuvinte.

Un nod mi se-nfundă în beregată
 Și nu puteam o iotă a-nțelege
 Cu judecata-mi anesteziată.

-“Băiete-ascultă, n-ai de unde-alege!
 Destinul, care mi te-a scos în cale,
 De mult era întipărit în Lege;

Să uiți de-acum de griji materiale!
 Misiunea noastră nobilă e scrisă
 Cu drepturi clare, *constitu* - *ționale*” .

-“Care misiune ?” ...-“Ține-ți gura-nchisă.
 Ai să vorbești când ți s-o da cuvântul...-
 Există o versiune compromisă ,

La care nu mi-am dat consimțământul,
 Transpusă-n versuri de-un *Omer* - se pare -
 Să aibe ce preda învățământul...

Era un timp perfect de-organizare,
 De muncă în comun și unitate,
 De Țară Nouă, descălecătoare,

Când frate se alinia cu frate,
 (Nu toți egali, dar asta ce contează
 Când pe lozinci scria: Egalitate ?!)

Urmam, pe-atunci, un obicei de bază :
 - *Find io* Mai Mare peste tot ce mișcă -
Tot capul ce n-ascultă se scurtează !

Cu caili înhămați mereu la brișcă,
 Trasam comenzi de-alungul și de-a latul
 Și totul se-nvârtea ca o morișcă,

Până-ntr-o zi! Luat cu “înhămatul”,
 N-am observat un cap că se ridică
 Și împotriva mea asmute “Satul” ,

Cu o chemare Anti-Bolșevică !...
 De-atunci, scurtat, eu stau pe osuare,
 Iar el, în locul meu, numit Vlădică!...

Tu ești speranța mea de scadențare! ...
 O, Doamne, cu ce grabă trece timpul,
 Vecii, de mii de ani, într-o suflare,

Ca tipătul când te pătrunde ghimpul...
Înmărmurit stăteam, ca-ntr-o agendă,
Pe când în fața mea, închis, Olympul,

Pe înălțimi părea că se suspendă,
Să am ce spune, pruncii când or crește,
Cum am călcat pe trepte de legendă.

- "Ce pot să fac ? Nu eu, ci El vorbește!
Cât sunt sub vreme, nu am nici o putere
Să schimb ce vremea, aprig, vremuiește".

- "Nici nu-i nevoie; tot ce ți se cere
E să te ții pe drumul de pornire,
Pe vârf s-ajungi în plină *Priveghiere*".

- "Atâta tot ?" ...- "O clipă de...gândire :
Cu *Sfinții* nu te joci cum vrei, copile!
Acolo, sus, e-o mare învrăjbire ;

Să concurezi *Puterile* ostile,
Imaginează-ți mii de subterfugii...
Și-adu-mi armura ce-o pierdu Achile!"

- "Armura ? ...Arma mea e arma fugii!
Cum pot pătrunde singur în cetate ?"
- "Ești viu! Au să te-accepte *Săpălugii* ;

La toți s-arate vor că au dreptate!"
- "Dar ce le spun să-mi dovedesc motivul,
La ușa lor bătând pe înnoptate ?"

- "Fii inventiv, nu face pe naivul !...
Găsește-ți o prezență feminină,
O Dulcinee sau... Alternativul,

Că nu contează cin' ți-e "Concubină",
Atâta timp cât poți intra pe ușă
Și poți susține că a fost virgină!"

- "Dar n-am pe nimeni !" ...- "Ia o țigăncușă,
Scorește-un nume...Spune-le :...ELENA!" ...
- "E prea bătrână" ...- "Zi că ți-e mătușă !"

- "Mă pui să mint" ...- "Și unde-ți șade jena ?
Ține-o 'nainte, fără nici o teamă.
Și... intră-n legătură cu ...ANTHENA!"

CÂNTUL V

Simțeam, din nou, că totul se destramă,
Că sunt "un nu știu ce", lăsat în ploaie,
O comedie transformată-n dramă,

Pe-o scenă încropită din noroale.
- "Hai, mișcă-te, acuș începe *Hora*
Și-au să închidă poarta la *Căsoale*,

Când miezul nopții o să-și bată ora!
Pe scut, victorios, s-aduci *Armura*,
Spre mântuirea mea! Și-a *Tutulora* !" ...

Voiam să țip, dar nu mă ținea gura !

Același drum cemit aveam în față
Și-aceeași ploaie neîndurătoare.
Dar "luminat" eram, ca de-o povață,

De vocea aspră, stigmatizatoare,
Care-mi trasase, "clară", o misiune
Lipsită de orice coordonare.

Fără iluzii sau comprehensiune,
Mă și vedeam făcând-o de ispravă,
Spre profanarea numelor străbune ...

Mergeam având o-nfățișare gravă,
- Cu nodul gățuit, strâns la cravată -
Precum năimiții care pun otravă,

Sentința să ț-o facă ușurată,
Când dimprejur, priviri insidioase,
Misiunii-ndeplinite-i dau răsplată...

Același frig mi se-nvârtea prin oase,
- În rățacirea mea neomenească -
Trudind, în van, s-ajung la niște case,

² (G.Topîrceanu: Stanțe apocrife la Divina Comedie, ultimul vers, cap.1)

Când pași în urmă prinseră să crească.
 Surprins că un intrus îmi strică planul
 Mă repezii c-o forță nefirească,

Să-i răsucesc intrusului gătlanul...
 C-o mină calmă, prevenind o crimă,
 În fața mea sta, iarăși, Topîrceanu.

-Ți-e șansa de a reuși infimă!
 Cu multă asta excesiv de dură,
 N-o să-ți acorde nimeni o centimă

Și nicidecum să-ți vândă o ...armură !” ...
 -"Să-mi vândă ce?!" -"Nimici!...Sunt *Interpretul* !..."
 -"Nevoie n-am de mijlociri ! Te-ndură !" ...

-"De ai sau n-ai, aici e mort secretul !
 Tocmit sunt să te duc la destinații,
 - Cu toate că de mult e gol bugetul ! -

Mă miră, doar, că ai intrat în grații,
 Cu tot aplombul tău fără pereche,
 Recunoscut pentru... *Gratificații*” .

-"Ascultă!..." -"Știu, povestea este veche,
 Dar uită pe moment diplomația
 Și bagă-ți "mini-fonul" în ureche;

Cel ce a inventat "Hulubăria"
 Nu a făcut-o doar de argăseală,
 Ci-n mâini să țină strâns Birocrația.

El vrea s-audă orice Burtă-goală,
 Ori, pe vreun Îmbuibat, când se ridică
 Cu gânduri, încolțite, de răscoală” ...

-"Maestre, văd că viața se complică !
 Cu-așa ghidări de *pură* Sancțitate
 Cine-ar avea curaj să-l contrazică ?"

-"E ordin dat deja pe Unitate :
 Căprar ai fost numit de Cel mai Mare,
 Să te aducă-n actualitate !"

-"Căprar ? ...Dar asta sun-a degradare !
 Nimic, din tot ce-a fost, nu se prezervă ?" ...
 Dar, evitând o nouă confruntare,

Mi-am reclasat părerea în ...rezervă.
Știam, din cățania mea uitată,
Că dacă taci mai nimeni nu te-observă,

Chiar când prezența ta-i justificată...
-“Hai, mișcă-te Căprare ,haide, iute,
Că ne așteaptă-n vârf o Cazemată !”...

Simțeam cum vântul spadele-și ascute,
Forțându-mă să pot menține pasul,
Gata de-Afac în câteva minute.

-“O vorbă doar -am spus, trăgându-mi glasul-
Cu-*Armura* asta El ce vrea să dreagă ?
Cum poate deshändigapa impasul

In care a băgat o lume-ntreagă ?” ...
-“La Troia, cred, Achile a pierdut-o,
Când nevoit a fost să se retragă...

De-atuncea nimeni nu a mai văzut-o ;
Avea puteri, se zice, cu toptanul,
Că tremurau toți cei ce-au cunoscut-o”.

-“Vai mie !,-am spus, privind Parnasianul -
Și-acuma eu sunt cel ce m-am ales cu
Găsirea lui Achile Peleianul ?

Dar asta nu e ce m-am înțeles cu
Fantoma ce m-a luat drept chezășie!...”
-“Fă-i o schimbare, spune-i Pele...escu,

Că poate-o fi vreun ins de el să știe !”
Cu-așa învățătură clară-n minte,
Mi-am zis : “Dă, Doamne, și așa să fie !” ...

Prinzând puteri (și-ai tras ca de plăcinte),
Am început s-alerg fără oprire,
Când ordinul sună : „Tot Inainte !” ...

În fața mea deodată, o zidire -
Templu de vis, din vis se ridicase,
Ca semn final de supraviețuire.

Lumina, incredibil, inundase
Și cea mai găunoasă-adâncitură,
În revărsări, excentric-voluptoase.

Sfidare de bun simț și de natură !
Eram acolo eu și... "Reformismul" :
El un Gigant, eu doar o stârpitură,

Ce-mbrățișa tradiționalismul.
(Handicapat, m-am prăbușit în mine,
Crezând reîntronat Colectivismul !)

O voce-atunci căzu de sus : "Străine,
Oricine-ai fi, la poartă de se bate,
Intrarea este pentru orișicine,

leșirea numai...pentru cine poate ! "

CÂNTUL VI

Uină Zeiță și dă-mi ajutorul,
Odată ajuns la Poarta cea mare,
Putere să am să fiu naratorul

A tot ce cu mintea clarvăzătoare,
Ai să mă-ndrumi să aștern pe hârtie,
De „Sus” de-o să am sau nu, aprobare!

Olympul, lăcaș de vis și vecie,
E gata ca poarta să mi-o deschidă,
Să mă afunde în Mitologie;

Vremea știind cum, prin vreme, s-o desfidă,
Să-mi amintească de-acum înainte
Că viața noastră-i o efemeridă...

Cântă Zeiță și pune-n cuvinte
Focul ce dă să stârnească văpaia
La gândul că printre “așezăminte”

Mă voi vedea cu mătușa Aglaia,
Cu Zeus, cu Ares, poate cu Hera,
Și cu străbuna-străbunelor : Gaia!

Ce viață aș duce atuncea pe Terra !
Fără să-mi pese pe unde-s "guzganii",
De ochii sticloși căscați de Himera,

Sau alte nesătutele dihanii,
Pe care de vrei, tu, să le "sanctifici"
Adaugă la verb cuvântul : "grijanii"!...

Povestea uitată poți s-o rectifici.
Istoria, chiar, de vor cronicari.
Dar cum să-i uit pe cei șapte "magnifici",

Cu Ana, Vasile și...Teohari,
Cu care îmi burdușisem ghiozdanul
Pe vremea în care "Parlamentarii",

În mâini cu secera și cu ciocanul,
Trudeau să împingă tot "ageamiul"
Pe drumul prescris de "Transgeorgianul",

- Sau, la Canal, de-i lipsea alibiul -
Memoria, dacă nu mă înșeală,
Sub privegherea lui Gheorghe Gheorghiu?

Fuga de teama corecțională,
Din zonele încă vag cunoscute,
- În care martor am fost din greșeală -

Ține cu totul de timpuri trecute.
Acuma, privind la poarta antică,
Pe Zei îi aștept din prag să salute...

Vină Zeiță cu har și dedică
Cântarea - ce simt că vrea să urmeze -
Acelor ce, acroșând fără frică,

Au vrut un popor să descătușeze,
Lăsând zălog, pentru posteritate,
Viața lor tânără, pe metereze!...

La Troia, Sparta, sau altă cetate,
Oriunde întrezărei "jambiera"
O voce striga : Nu bate! Nu bate!

Dar cel mai tare venea de la Gherla.
(Și, să exulte accentul bezmetic
Din când în când, lătra...mitraliera).

-“Eu cred că parcursul ontogenetic
Are în viață o parte nescrisă!”
Îmi zise, Maestrul, peripatetic.

“Cât ai s-aștepti la o poartă închisă ?
Bate, de vrei ca să ai tot suportul !
Intrarea îți este, încă, permisă.”

Și am bătut de-am trezit tot Resortul.
Un trăsnet căzu, atunci, elinește,
Târând cu el un nonsens : -“Pașaportul ! ...

Ca pe aripi de furtună ce crește,
Când rătăcită îți este busola,
Mut stăteam, dar el mă-mpinse :-“Vorbește,

Că, altfel, la fund se duce gondola !”
-“Cum, despre ce ?!” ... Și atunci “mini-fonul”
Mă scoase din criză : -“Zi-le Parola !”

-“Parola ?” ...-“YES !, mi-a răspuns Francmasonul,
Spune-le tare cuvântul : ELENA,
Și-o să te accepte tot *Parti...nonul !*”

O, Zeus, iarăși mi-arăți avanscena
Cu Hector, Paris sau poate Achile ?!
O, Nu !, Și-am zis: -“Ana !”, -“Care ?”, -“Perenna !”.

...În juru-mi toate pluteau volatile...
-“Doar o-nțebare, cu mici amănunte,
De unde-o cunoști pe fată , Gentile ?”

-“De pe Argeș, cum cobori de la munte !” ...
C-un scrâșnet de fiare prinse-n rugină,
În față-mi se-nfiripase o punte.

Nici tu Pașaport , nici tu Carantină...
Simplu, cuvântul de îngăduință,
O treaptă între ce-a fost și lumină.

-“Bravo băiete, halal sârguință!
- Vocea ascunsă-n ureche îmi spune -
Te voi promova la prima ședință!

Dacă continui cu persuasiune,
Pe mulți cred c-o să-i apuce leșinul.
Nu-ți cade nici o altă opțiune !” ...

- „Hei, ai uitat că tu ești pelerinul ? ...
Poți trece, Căprare, zise poetul,
Misiunea ți-e clară. Ca și destinul !

Nu aștepta să te-apuce regretul...
Dă mâna, asta-i o punte. Nu... Prutul !
Și nu uita ce-a spus... Anahoretul !”

Cu ochii închiși, tatonând absolutul,
Prin poartă trecui, cu ascunse tendințe,
Inocent, ducând pe umeri Trecutul,

Și-n față Pământul Făgăduinței !

CÂNTUL VII

Se poate, oare, Doamne, ca-n poveste,
Să las în urmă visele-mi himere,
Cu deraparea lor spre căi funeste?

Că o-ndrăciită forță îmi tot cere
Să mă descing în tabăra elină -
Semn de respect și de apreciere...

Ce oare-ar fi putut să mă rețină,
Când m-am văzut trecut de pragul porții,
Îmbrățișat de valul de lumină?

În cumpănirea drastică a sorții,
Ne-ncrezător e ochiul în ce vede,
Dar, între vii, trecut prin strunga morții,

Vrei sau nu vrei, văzând, începi a crede !...
Și avântat, simțeam din tălpi cum suie
O mitică putere, ce purcede

Ca semn divin, trasându-mi căărăuie
Spre turnul ce părea să nu oprească
Decât acolo unde vântul șuie.

- „Maestre,-am zis- ce soartă-o să mă pască
Și-n ce tărâmurî arse de istorii
Pioru-mi gol e dat să opintească ? ”

- „Maestre !”-am zis. Dar el era „memorii” !
Nici urmă de răspuns nu da s-apară
Din fostele-mi conscripții peremtorii...

Dar, din ureche, vocea, mandatară,
Mă readuse-n lumea mea uitată,
C-o zarafie „*revolu-ționară*”:

- „Conform cu deciziunea adoptată,
Ești promovat, având drepturi depline,
Prin *Ordinul de Zi* dat pe Armată.”

Atâta tot ?! Ceva zicea în mine
Că sunt pierdut, din nou, pe căi obscure,
False lucind în falsele lumine...

Păream înconjurat de o pădure,
De ape și tăpșane luminoase,
De frumuseți ce mintea dau să-mi fure,

Și case, cocotate peste case...
Doar drumul nu voia să mi se-arate,
Încolăcit pe căi frauduloase.

Olympul, prins în chingi fortificate,
Sortit era-n vecie să rămână
Pietrificat. Și-n imortalitate...

Deodată, din penumbre, o cadână,
Învăluită-n fuste lungi și multe,
Mă prinse, fără voia mea, de mână.

Neînțelese, căile oculte,
De mii de ani, la fel sunt: neschimbate!...
Culpabile, nu știu de timp s-asculte.

- „Ai bani ? ” - „Nu am !” - „Ești o calamitate !...
Dar colo, în desaga aia, ce e ? ”
- „Tot ce-a uitat Neculcea în *Cetate* ! ” ...

- „La fă-o-ncoa ! E dat aici să steie !”
Și mi-o luă, nedându-mi a-nțelege
De pot sau nu să cred într-o femeie.

Ca din senin, nemaiaivând ce drege,
Furtunile stârnite, în rafale,
Și-mpieticite-n oasele-mi betege,

-Voind să frângă tot ce sta în cale-
Pe șapte limbi, ca șapte anateme,
Mă-mpinseră pe căi paradoxate.

„E Pythia ! O, Doamne, ce blestem e
Făcut de zei pe capul meu să cadă?
Că nu mai știu de cine a mă teme

Și-orice copilă-mi pare o iscoadă !”
-„ Vîno !” îmi zise vocea tenebroasă,
Pleznind precum un bici când se deznoadă :

-„ Ți-e drumul ca și mintea găunoasă !...
Ce ți-e merit îți este scris în frunte !...
Nu-i pentru tine-n țară loc de casă !...

Cin’ te-a trimis voia să-ncerce-o punte !...
Nu căuta ce nu poți pune-n torbă !...
Ține-o spre *dreapta*, când o iei spre munte !...

Și nu-ți schimba victoria pe-o ciorbă !...
Vad? Imposibil! Ca întotdeauna,
În cale n-o să-ți stea !...Nu scoate-o vorbă !...

Vor adevărul ? Spune-le minciuna !...
Acoper-o !, căci e *Securitară*,
Așa precum ne-a învățat *Străbuna* !...

Când capul cade, partea sedentară
Se umflă în foale și, din rol secund,
Iese și se declară legatară,

Definitiv reîncolțind din prund !...
Atuncea, au s-o latre, lung, duiăii
Și toți căței au s-o pupe-n fund !” ...

Ireversibil - umbre, tâmpi, lingăii,
Se revărsau din gura copilandrei,
Ca flacăra pe marginea țigăii.

Încorsetat, în cutele meandrei,
Mă frământam să ies din toropeală
Ca din magia neagră a Cassandrei.

-” Pe fruntea ta o stea *pentagonală*
Te poartă, implacabil, înainte,
Cum cea mai subversivă pungășeală !

Să te retragi n-ai drum ! Dar, ține minte:
De vrei puterea ta să se remarce,
Menține-ți drumul tău de dinainte,

Nu cumva dracul *puji* să-și înțarcel...
Și caută-ți, pierdut, companionul...
Ia-o la drum și nu te mai întoarce !”

Aveam în față, Doamne, Babilonul !

CÂNTUL VIII

Un babilon! Așa păreau s-arate
Încrângăturile de legi-spirală,
De-adunătura vremii guvernate.

Mă tot codeam, cuprins de îndoială,
Văzând trei guri cum așteptau deschise,
Să mă absoarbă-n foamea abisală.

„Spre STÂNGA să cotesc” - mi se prescrie,
De-același infailibil Disident,
Când „Ordinul de sus” mi se transmite,

Cu sentimentul că-s promovat Sergeant.
Dar cum puteam să-mping drumul cu pieptul,
Când „Pythia” mă lăsase insolvent ?!

Ea îmi „vânduse”, sigură, conceptul,
- Legându-mă de el prin jurăminte -
Că DREAPTA e-n prezicere perceptul

De-a merge doar pe drumul dinainte.
Abandonat, zăceam pe-o întrebare
În golul ce-mi cutreiera prin minte,

Când, brusc, o genă, în reanimare,
Se deșteptă-ntr-un șoc imprevizibil,
Ghidându-mă pe calea de salvare:

Pe MIJLOC era drumul plauzibil,
Către acele 'nalte destinații !
Și, dus parcă de-un gând irezistibil,

- Catalizat de-avânt și palpițații -
Mă și văzui acolo, pe colină,
Martor unor suspecte tribulații.

(Dar, cum abia urcam pe serpentină,
Nu dezlegasem, încă, nici o iotă,
Din percepțiunea asta misogină.)

Plutea-n văzduh o „mână” mafiotă.
Olympul, tot, părea că se „traduce”
Într-o spoială pur fanariotă.

Ne-nțelegând pe care drum s-apuce,
Gândirea mea zăcea atrofiată
De recea rezemare pe uluce,

Când, din Neunde,-o voce-nzăbălăită
Mă prinse, implacabil, în capcană,
Ca fata ce se lasă despuiată:

-Ești încurcat în gloata plebeiană !
Prescrisă ți-e direcția! Și clară!
De ce îți mântui timpul de pomană ?!”

-„Maestre !” ...Ca o umbră mercenară,
Descinsă dintr-un Parthenon sihastru,
Ceva m-a strâns, să nu mă piardă iară:

-„Sub care stea ești năruit pilastru?
Că fără noimă mintea-ți pendulează,
Stârnind furtuni aproape de dezastru !”

-„Maestre, -am zis, ca omul spre amiază -
De când, la sfatul tău, trecui hotarul,
Oracolul mă *binecuvântează*”.

-„Oracolul ?!... Cine-a tocit amnarul,
Stârnind cicloane-n mintea ta de-un gram,
De nu-ți mai stă pe burtă brăcinarul ?!”

-„Maestre -am zis- e fata lui Priam.”
Un râs barbar, din vintre, în cascadă,
Mă învolbură ca frunzele pe ram.

-„Smaranda a voit să mi te vadă
Și să te-atragă-n vale, la pârliaz,
Unde pe mulți i-a dus, dintr-o ocheadă,

În mreje prinși... la greu și la necaz !
Tu uită de *ferchezuita* fată
Ce așterne-n drum marama-i de pricaz !” ...

Năuc, un vânt porni pieziș să bată.
Parcă-ntr-o dungă și la cotitură,
Lovind ca într-un zid de cazemată.

Murmure tâmpe, clocote de ură
Se-ncolăciră metamorfozate
Într-o urgie fără de măsură.

Dintr-un Nimic ajuns Enormitate,
Tot mai viril, mai versatil, mai tare,
Larma se-amplifică-n ferocitate,

Și prăvălindu-se peste hotare,
Cu detunări și fulgere livide
Deschise *drumul cel fără-ndurare*.

Valsând sinistru, *umbre vechi*, rigide,
Pe el, forțau Edilii să decidă,
În dezbinări și lupte fratricide,

După legi noi avutul să-l dividă.
-„Ce faceți oameni buni ?!” – eu, cu sfială
Mă-amestecai cu umbrele-n coridă.

-„Nu te băga! Nu-ți fierbe nici o oală !”
Și-aceeași mână, încă nevăzută,
Mă trase brusc afară din greșeală.

-„Ăștia se bat pe-o cauză pierdută!
Când s-a decis ca *bunul* să se-mpartă,
Tot omul și-a văzut traista umplută;

Cine-a luat, când a ieșit pe poartă,
Azi huzurește-n bine, fără teamă
Că punga îi va fi cândva deșartă.

CÂNTUL IX

*M*ergeam docil și numărându-mi pașii,
Condus de-un *cicerone* reformist,
Pe care nu-l vedeam dar, ca hăitașii,

Mă împingea din spate să rezist.
(Atunci am înțeles de ce și Dante,
Cumva, fusese existențialist.)

Dar, cum mă răsuceam pe alte pante,
- Zorind cu fuga, să mă pierd din focul
Lăuntricelor voci halucinante -

Un fel de *camarad* mi-a fost norocul,
Cum și *misiunea* care-ndeplinătă,
M-ar fi scutit în *iad* să-mi rânduie locul.

„Mi-a fost să fie viața balmăjită
Prin ordin dat de „Sus”, de-*Un nu știu Cine*.
Dar dacă, bună-rea, mi-a fost ursită,

Nu eu pe ea o duc, ci ea pe mine” ...
Așa mă perpeleam, în submisiune,
Trecând printre „cuțite” caudine.

Numai că *nihilismul* se înhamă
În lupte intestinale, inutile.
Tu mergi pe calea ta! Calea te cheamă!

Ai înțeles ce ți s-a zis, copile ?! ...
Ca o furtună care se-nțețește,
Ca trăznetul dintre puteri ostile,

Vocea din urmă-n mine scormonește,
De parc-ar prevesti deznodământul.
-„Ce vor și ăștia, ce le mai lipsește ?”

-„Ce-aveau mai bun și au pierdut: Pământul !”

Urcasem, deci, pe-un munte-n recluziune,
Fără vreo șansă de negociere,
Contând, ca-ntotdeauna, pe-o minune

Ce-nfârzia să iasă la vedere...

-„Maestre, unde crezi că e *armura* ?” ...
Ecolu fu răspunsul, prin tăcere!...

Inevitabilă, zdruncinătura

Acestor întâmplări necontrolate

- Care-ntreceau, cum se vedea, măsura -

Mă-nvălui în nebulozitate.

(Nici chiar Maestrul nu părea să vadă
Că mă scufund în imbecilitate.)

-„Dacă știam...ai fi avut dovadă!...

- Zise, Poetul, pe neprevăzute,

Întâmpinând căderea mea-n tornadă -

În lumea voastră, legi preconceptute

Distant vă țin de cea transcendentală,

- Capcană pentru visele pierdute -

În plus - mă înglodă în bănuială :
Te-ai avântat pe-o cale care sună
A propagandă *insurec* - *țională* !” ...

Nod după nod simțeam că-n gât se-adună,

Că inima devine sloi de ghiță,

Că toate-n jurul meu erau minciună

Zvârlită cu intenție în față,

De-un ins perfid, pomit pe răzbunare,

Cu mintea decisiv-pizmătăreață...

Pe când, descumpănit, stam pe picioare,

Ne-nțelegând cum să-mi aleg Pionul

Predestinat mișcării viitoare,

Uitat, c-un geamăt lung, radiofonul,

- Ascuns încă-n urechea cu pricină -

Străfulgeră, să-și regăsească tonul:

-„De ce-ai înțepenit ca o bovină ?

Urmează-ți *cariera*, plutoniere,

Că în *iepoca* mea *iește* lumină !” ...

Și am pornit, aprins și ros la fiere,
Să urc pe drumul meu, la datorie,
Spre un *Sfârșit* deschis de *priveghere*.

Dar zgomote, ca de menajerie,
Umplură aerul cu zvon de coase
Beatificate-n tinichigerie.

Sub lovituri decis-sentențioase,
Se-mbrățișa perete cu perete,
În ce-ar fi trebuit să fie case.

Cu forțe hămesite, de scumpete,
Punându-i pe mai toți din jur pe fugă,
- Lăsând în urma ei numai regrete -

O Lume da pe Alta s-o distrugă.
Ca un Hefáistos în răzvrătire,
Ca focul ce cuprinde și subjugă,

Întregul, tot, zăcea în năruire.
Era o vânzoleală prin Cetate
Cum nu s-a mai văzut de la *Zidire*.

Sărind din lac în puț, cu-adversitate
Puteam s-accept, de-acum, că e posibil
Să le distrugi; pe rînd, sau *combinate*;

Și-apoi să te declari incoruptibil,
Vânzându-ți *bunul*, pe nimic, pe-*afară*,
Patriotard, strigând: e *productibil* !...

Trecut prin starea convulsionară,
Să mă exprim, nu mai găseam cuvintel...
O, Zei !... Ce oameni, ce popor, ce țară !

- „Nu te hlizi la lucrurile sfinte;
Nu le atinge, dacă sunt necoapte;
Ci mergi, cum îți s-a spus, tot înainte !”

(Venea gândirea-i, drămuță-n șoapte,
Prin cel ce trebuia să mă îndrume.)
„Trei Cercuri ai urcat, din cele șapte,

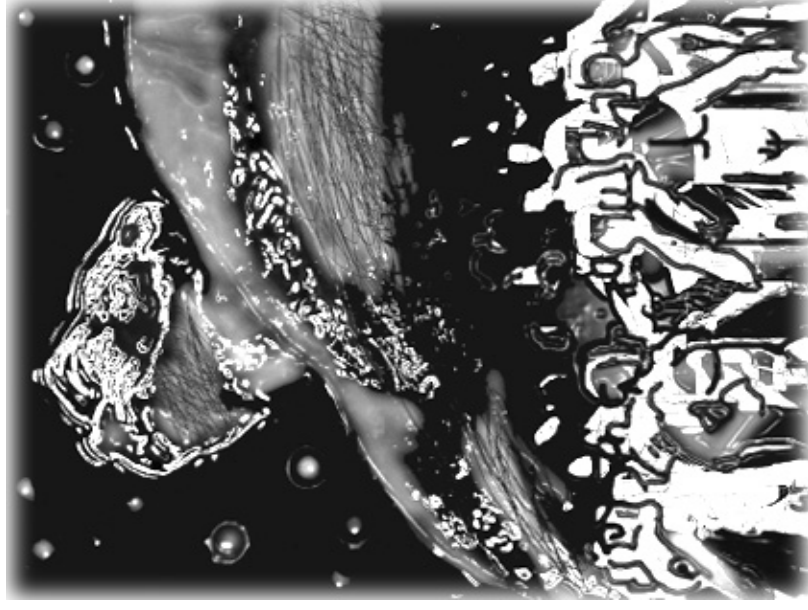
Și tot n-ai înțeles ce e pe lume ?
Cum pot să merg cu tine mai departe
Când tot ce vezi, accepți să te consume ?!” ...

În fața mea, nescrisă, sta O Carte,
În adâncimi încorporând secretul
Convenției de viață și de moarte:

„Prin ce hărtoape stă ascuns *Profetul* ?
Din vanități cum să-nropesc *Anthema* ?
Pe unde-o fi acuma... *Comitetul* ?!” ...

Atâtea întrebări trăgeau sirena,
De când mă avântasem peste Punte,
Încât în valuri mă-nghițea migrena...

Cine m-a pus să mă aburc pe munte ?!

CÂNTUL X

Cine m-a pus să mă aburc pe munte,
În noaptea asta rece și bizară,
Cu zeci de ochi codoși ce dau să-nfrunte

Pe cel ce-n van se zbate, fără țară ?...
Exfoliată, prinsă-n conjunctură,
Gândirea mea zvâcnea incendiară.

Ce Zei, constrânși de vreo „nomenclatură”,
Tocmiți au fost să-mi ordoneze soarta,
Și borș făcând din ea și tocătură ?

Visasem Troia și visasem Sparta,
Fără să văd, de fapt, „Fata Morgană”
Ce m-atrăgea de când trecusem poarta.

Urcând, mereu mai sus, - prins în capcană -
Cu fiecare pas, mai volatilă
Mi se părea misiunea cleptomană.

Pornit, dintr-un îndemn, după „feștilă”,
Mă răsuceam pe cercuri nesfârșite,
Cu o candoare parcă infantilă,

Când drept în față, vrând să resuscite
 Ce-a mai rămas din forțele-mi pedestre,
 Ca după ploi, (n-am spus și...ilicite)

Palate răsăreau pe căi alpestre,
 Cu eleganță reverențioasă.

-„Hai, spune, vezi și tu ce văd, Maestre ?”

Ei, mie, cu o voce cioturoasă:

-„De când te-ai dat cu drumul la podișcă
 Nu poate nimeni să-și ridice casă

De teama ta. Pleznești în tot ce mișcă! ”.

Și pișicher, nevrând să se ogoaie:

„De te-nhămai și tu, cu ei, la brișcă,

Găseai să dai pe un cârnat o oaie,

Cârnatul, pe o mână de verdeață,

Verdeața pe-un palat. (Nu pe căsoaie!)

Și-un răs necontrolat, de precauțată

Abia întoarsă de la parastas,

Porni să salte peste fortăreață,

Ca un răspuns la vorba-mi de pripas.

-„N-ai auzit, amice, cum se vede,

Ce-nseamnă să te-nvârți la CARITAS !”

„E ca o pestă care se succede

La intervale, inerent, egale,

Cu sunet imbatabil de monede

Lansate-n Piramide verticale,

(Făcute cin'le urcă să rămână

În fundul gol și fără de parale).”

-„Și...totul începând de la o stână ?”

Din nou un răs se prăvăli, retoric,

Stârnind furtuni prin marea de țărână.

-„Pe ce țărâm de vis fantasmagoric,

Îți târâi fără de folos nădragii,

Lipsit complet de simțul metaforic ?”

„N-ai auzit cum se-ntruniră *Magii*

La *Fondul Nominal de Investiții*,

Mânați de-un Vânt pornit pe naufragii,

Ce-a-mbrobodit mulțimea-n superstiții ?
De te-nrolai și tu la *CREDIT-BANG*,
(Un hocus-pocus pus pe dispariții

De-atâți analfabeți ajunși în rang,
Nu-mi pomeneai de stâne-mpăducheate
Când îți vorbeam de-un agrement de gang!"

Ca inculpat, în ambiguitate,
Mă chinuiam să prind ce mi se spune,
Cu-atât aplomb și excentricitate.

Dus, pe meridiane, de-o viziune,
(C-un cerc mai sus consolidat pe scară,
Credeam că traversez printr-o minune,

Mistic indusă și misionară.
Și, poate, avansat, pe negândite,
Din Jocul ăsta să mă văd afară...

Toate păreau gândit-înălănțuite;
Mirat, vedeam mărșăluind *coloane*,
Către „un nu știu unde”, îmbulzite..

Un maraton ? O cursă-ntre „țurcane”?
O defilare care se răsfiră
La dangătul produs de megafoane ?

Simțind cum gândurile-mi se lungiră,
În alterare hipertrofiată,
Maestrul le opri, unde porniră:

-„Din nou ți-e mintea greu îmburnită;
Nu încerca să știi de ce se-aleargă
Pe-o cale încă *nedeterminată!*”

Din stânga, unduind precum o vargă,
Coloana celor fără rost în viață
(Bătrâni ajunși să fie duși pe targă

Nepricepând de ce pai se agată)
Spre Parlament zorea, în disperare,
Orbecând precum măgaru-n ceață.

Pe altă parte, cei în sărbătoare,
Pe-un *Bancoflex* delapidat, cu pile,
(De nerecuperat prin dislocare,)

CÂNTUL XI

Cereau și în Senat drepturi fertile.
 -„De ce ne-amestecăm în treaba asta ?!”
 -„Să punem mâna pe Palat, copile!

De câte ori să-ți spun că *dreapta*-i casta
 Cu-acces direct la poarta principală?!
 Locotenente, vrei să treci năpasta?

Dă-te cu ei și uită de răscoală !
 Intră în rânduri -nu ești oarecine-
 Și n-ai să te întorci cu mâna goală !...

Și am ales. Calea era în mine!

Amestecat în „gloata parazită”,
 Sau cel puțin așa etichetată -
 De când de „Ze!” fusese slobozită

Să „zburde” flămânzind și degerată -
 Mă consumam în mine, ca de teamă
 Că tot ce văd e-o lume-adevărată.

Un imuabil gând – ce se destramă
 Când dă cu ochii de cărări pierdute –
 Mă controla, pe când o radiogramă,

Ordin „de sus”, căzu peste „redute”:
 -„Ți-e drumul drept precum îți este firea;
 „Cel Mare” a decis să te salute!” ...

Din nou pe capul meu vâlătucirea!...
 „...Menține-ți pasul după cel din față!
 E șansa ta să-ți împlinești menirea!”

Și l-am urmat ca ...boul prin fâneată.
 Fără să am nici cea mai mică scuză,
 Că mă țineam de-o umbră șugubeată,

Care, crezând în starea ei confuză,
 Făcuse trei cărări dintr-o cărare,
 Presată de-o nevoie-călăuză...

Rămas, din nou, pe drum, fără ghidare,
 Urechii mele i-a fost dat s-audă
 Un glas -urcând ca din canalizare-

Prin gratii, opintindu-se cu trudă.
 Cu inima la gât, drept amuletă,
 M-am scufundat pe calea asta udă.

Din urmă, ca mânăta de-o vendetă,
 Care se-ntrezărea tot mai aproape,
 Mă hăituia misiunea mea „secretă” ,

Fără să știu că-n mediul dens de ape
 - Un sublimat de mase omogene –
 Doar cei cu măști erau sortiți să scape.

„Cu măști?” ... Ca niște noduri gordiene,
 Scurtate, fără nici o tevatură,
 Un gând țâșni -minuni olympienel-

Ducându-mă cu mâinile la gură:
 „Cum nu-mi dau seama, prin asociere,
 Că Masca este Cheia spre...*Armură?*!” ...

Incorsetat, de propria-mi cădere
 Prin spațiul ce părea că se contractă,
 - Fără avize de expropriere -

Cu mintea zguduită, dar intactă,
 Mă zvârcoleam, în zone ferecate,
 Spre-a-mi regăsi poziția exactă.

Doar vocile, ce mă urmau ingrate,
 Se disipau, obscure și prudente,
 Prin infinita insalubritate,

Plutind pe duhuitoare sedimente.
 Să am în față, oare, „basamaci”
 Sau urme ale Romei renascente?

„Atât mi-a fost!” -mi-am spus- zărind gonacii
 Ce mă-ncolțeau, ca pe-o cățea străină,
 Căzută-n laț - cum cad...” aurolacii” -.

„Atât mi-a fost!” ... Dar, dintr-o „Oficină”,
Un flux m-a levitat, precum magnetul,
Trăgându-mă din *iad* către *lumină*,

Să-ndeplinesc ce mi-a prezis „Profetul”!
Și-n fuga mea de glod și sărăcime
Luai în cap, cu forța, ... „Cabinetul”!...

Scăpat de Hades și de-ntunecime,
Umblam parcă pe căi blagoslovite,
Încrăzător, către viitorime...

Reverberând, de cele pătimite,
N-am observat că-n față o „mătușă”
Se învârtea prin zone „prohibite” ...

Ca un baros ce sparge o cătușă,
-Trezind din somnul lor, căznit, cocoșii -
Un trăsnet m-a *îmbrățișat* c-o ușă,

Care luca ca-n „Orizonturi Roșii”.
-Pentr-un moment, pierdut prin contractare,
Eram pe cale să-mi revăd strămoșii ! –

Căci mă aflam în camera în care,
De nu purtai „costumul” protector,
Intrai umil, cu coada-ntre picioare,

Și te trezeai... o „coadă de topor”.
(De strajă ușii, clar în descendență,
Un „R” - barat - zâmbea provocator !)

Electrizat și-n pură inocență,
Către „codoașă” ce-ntregise scena
M-am răsucit, împins de providență,

Cum te absoarbe, spre adânc, Gheena.
Sedus de ea, mi se-nclăștase mâna
Pe clanța rece: „dacă e... Athena”?!

Descumpănit și dus cu anasâna,
Condus parcă de mâini demoniace,
Cu ochii temători priveam bătrâna,

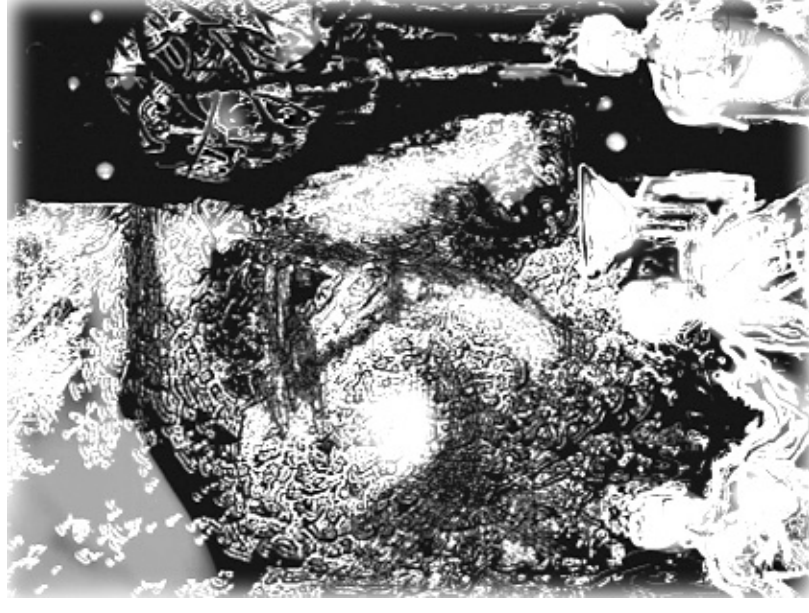
Nepricepând cu cine am de-a face.
Când, cu-ntreperii, vocea de pe undă,
Mă readuse între dobitoace:

-„Ai fost probat secundă cu secundă,-
De când *comanda* ți s-a dat, plenară,-
Cu-aceeași înțelegere profundă

Cu care *ridicat* ai fost pe *scară*.
Acum ți-e rândul să plătești tributul
Cu o ardență *revolu-ționară*.

Adu Armura, Sabia și Scutul,
Predestinate pentru viitor,
În care tu vei regăsi... Trecutul !...

Cu salutări, ... *Popolul muncitor !* ”

CÂNTUL XII

Ţram, pe-Olymp, o simplă vietate,
Ţinând în mâini mănunchiul de puteri;
Un Hercules, scăpat de sub lăcate,

Ce plimbă moartea către învieri,
Ros de-ndoieli, sperând să regăsească,
Pierdută, calea zilelor de ieri...

Nimic n-ar fi putut să mă oprească
Şi cine-ar fi-ndrăznit să se opună
Puterii care se porni să crească,

Sporind în clocot şi stârnind furtună
Pe vasterile alei, de Zei prescrise,
Pe cei de rând anume să-i supună?

Eram pe-Olymp! - un vis descins din vise,
La care-atâţi ar fi voit s-ajungă -
Zăgăzuiţi la porţile-i închise.

Ţinându-mi strâns averea într-o pungă,
Eu mă plimbam pe largile-i culoare,
Cu o plăcere ce-o doream prelungă.

La doar un pas de imortalizare,
Cu chipul strălucind ca-ntr-o oglindă,
Treceam pe lângă Zei, în conspirare,

Nemilăsând nimic să mă surprindă.
Era doar vanitatea mea crescută,
Sau lumea de afară, suferindă?!...

Rătăcitor prin *ántica redută*,
În brațe cu *armura* cea străveche,
Mi-era ființa-ntreagă străbătută

De niște forțe fără de pereche...
Când, *croncăniți*, m-am scuturat amarnic,
Ca oia când se scutură de streche:

-„Am prevăzut că visul nu-i zadarnic;
Răspata va veni cum se cuvine.
La ușa mea, te voi numi *ușarnic*.”

Dar, nu te fuduli printre *jivine*,
Că *ăștia te ucide* pe la spate,
Mai rău ca *agenturii* străine.

Fă-ți, din nimica, oportunitate,
- Din *vânturi* cum atâți își fac avere –
Și adă-mi *semmul* de loialitate!”

Oare să-l duc? Tii, ce frumos mi-l cere!
Achile l-a pierdut de-o veșnicie,
Iar El îl vrea, mărimdu-se-n putere,

C-o ispitire vagă de simbrerie?!
Deci, truda mea - ajunsă la scadență -
Cum aș putea s-o dau pe veresie?!

Dacă am dovedit obediență,
Și-am fost, de-atâtea ori, samaritean,
E, doar, că n-am crezut că am potență

Prin mine să mă văd...olympian!...
(Din urmă vocea mă urmă vagmistru:
„Ești *advansat*...la grad de...căpitan!”)

La „căpitan”?... O notă-ntr-un registru?...
Cu-*armura* ce extatică mă-mpinge,
Pe scara Zeilor? Pot fi *Magistru* !...

Decis - s-ating ce nu se poate-atinge
De cei îngenunchiați, în prosternare -
Și cu voință unică de-a-nvinge,

Am apăsat pe cianță la intrare.
Surprins, cu mâna încă pe desagă,
Buzna am dat în plină adunare.

(Pentru o clipă viața mea pribeagă
- Fulgerătoare trecere prin vreme –
S-a derulat, topindu-se, întreagă.)

„Îi am pe toți în mâini, de ce m-aș teme?
De ce să-i las să-și numere arginții?
Acum e-acum! E timpul! Clipa geme

Să mă înalț cum mi-au prezis părinții! ...
-„Întoarce-te mai iute *căpitane*
Că, altfel, au să te mănânce *Sfinții!*” ...

„La naiba! Și comenzi și microfoane!
E liber cine vrea să te asculte...
Eu sunt sătul de sfaturi și ciolane;

Nu-mi trebuie nici grade nici insulte!
Stăpân fiind pe forța ce *dezbină*
Pot declanșa, în jurul meu, tumulte!”

Și c-o sfidare, neaoș-carpatină,
Fără să pierd o clipă de gândire,
M-am deșirat sub conul de lumină:

-„Hei, Voil!, cei *condamnați* la nemurire,
De-o lege strămbă, nejustificată,
Contând pe *haița* josnică la fire!

Vă-nvinuiesc de crimă și, pe dată,
-Puterea ce-o dețin, mă-ndreptătește-
Să vă aduc legați la judecată!”

O liniște, cum rar se pomenește,
Un gol născut, ce prevestea furtuna,
Cuprinse-ntreaga sală, ca-ntr-un clește.

Întocmai ca pe când trăia... *Străbuna*.
Eram acolo - vajnică salvare! -
Să ciopărțesc, înverșunat, cununa

Maestre, nu-ți fă neamul de ocară!
Nu mă lăsa căzut pe cazematală...
Maestreee!...Unde ești? ...că mă omoară!" ...

Ca din neant, o mână înghețată,
Se-ntinse salvatoare, ca o punte,
Din ce-am intrat, afară să mă scoată.

-„Copile, îți văd pletele cărunte;
Cum de-ai ajuns în „Marea Adunare”?
Doar ți-am spus clar: să nu te urci pe munte!

Acum mă chemi? Ajuns la disperare?!
Credeai că ai să dai peste-o nuntire?
Nuntirea era gata să te-omoare!”

Și, strâns în chingi, mă trase spre ieșire,
Fără să-i pese de ce zic „geambașii”
Tocmiți de noua/veche „rânduire”.

-„Grăbește-te, să nu scăpăm *luntrașii* !”
Și-n urma lui, prin liniștea morbidă,
- Mergând docil și numărându-mi pașii –

Ca un portal ce sta să se deschidă,
O cale apăru: marcând limanul
Ce m-atragea în lumea translucidă...

Pe trup, de frig, îmi tremura sumanul,
Când vorbe mă-ncolțiră, fracturate:
-„Fii pregătit...te-așteaptă...*Veteranul* !” ...

Dintr-un Nimic, ajuns Enormitate -
Mă prinse-n fibra lui congenitală,
Un Timp ce refuza să se dilate,

Să pot da piept cu „Umbra Genială” ...
-„Adus-ai, cum ți-am ordonat, Armura -
Pavăza mea, în *treaba capitală* ?”

Ghicind, ca din ghioc, încurcătura,
În care mă băgasem fără vreare,
Voiam să țin, dar nu mă ținea gura!

Cu ultima fărămă de putere,
I-am strecurat, ca hoții, cea desagă,
Să las în urmă visele-himere!

Iluzie deșartă! Din zănoagă,
Mă-nlănțuia o Mare nevăzută,
Golindu-mă de gânduri și de vlagă.

-„Maestre, calea mi-e contrafăcută
De-o vreie care, grav, mă cumpănește.
Ajută-mă, nu mă lăsa-n derută!”

-„Ce-aveai în sac, de zaci ca prins în clește?”
-„Mănușile, ...mantaua...și-o cagulă” ...
Ca âripa furtunii care crește,

Vâltoarea mă cuprinse, nesătulă
-Un punct pierdut, prin spațiu-n dilatare-
Intact să mă extragă din *celulă*.

Un Univers se puse în mișcare -
Pasaș către o nouă *dimensiune*,
Târând un urlet după ei: „Trădare!...”

E-o instigare la rebe-li-une!
Te prind *io*, când mai treci pe-aci, ... *răcane!* ...
Spre cinstea mea și-a numelor străbune,

Timpul curgea pe vechile cadrane.
Condus de forța pusă să m-ajute,
Eu lunecam spre lumile „umane”:

O umbră, printre „umbrele pierdute”.
Pe când, surprins de-atâtea revelații,
Mă minunam, de cele petrecute,

Văzui o mână scrijelind pe spații:
„JEȘIREA, NUMAI, PENTRU CINE POATE!”
-„Colega,....am ajuns...la destinații!”

Și Fratele mă-mbrățișă: ca frate,
Dorindu-mi să ne revedem cu bine,
Pe când mă voi vedea-n Eternitate...

Singur, cu cine să țin sfat? Cu cine?!...
Prin noaptea ce dădea să se dezică,
Fără de glas, cu gândul la coline,

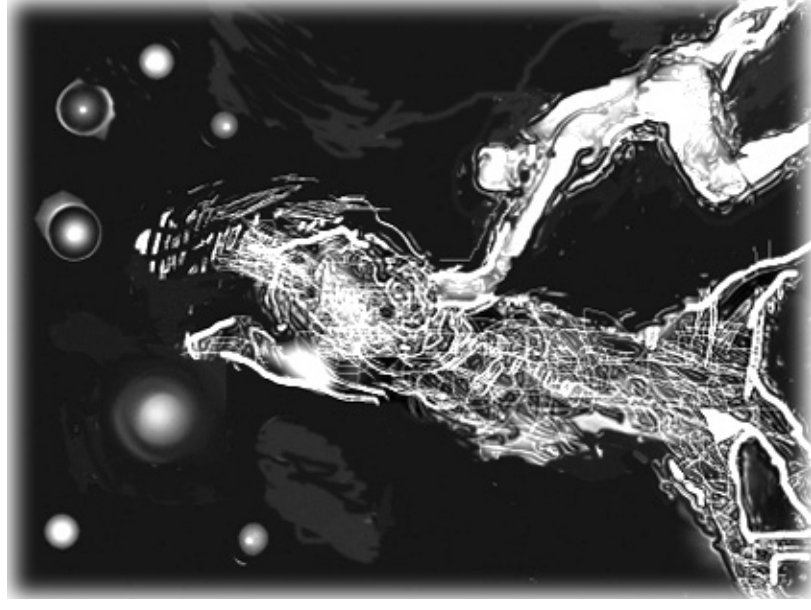
Mă scuturam de vremuri și de frică:
Doamne, nu vezi, din neagra ignoranță,
Un neam, precum un val, că se ridică?

Dacă-i vânjos și plin de cutezanță,
De ce-i merit să umble prin istorii,
Flămând și gol și fără de speranță?

Cu câte-o ocnă, zilnic, în toți porii,
Pe muche cât o să-l mai țină ora?
Sătul de-atâtea staturi iluzorii,

Nu-i oare Timpul copt, să-și joace Hora?...
Și, din pustiu nopții infidele,
Scăpate ca din mână de Pandora,

Pe cerul Țării se ivă stele.

SCHIȚĂ DE PORTRET

Chiar dacă nu este încă membru al unei asociații scriitoricești din România sau Canada și chiar dacă aparițiile (am putea zice întâmplătoare) în presa literară românească mai mult îl ascund decât îl evidențiază, ADRIAN ERBICEANU are o prezență activă recunoscută pe adresa de internet a poeziei românești, desfășurând substanțiale și fructuoase „convorbiri” cu interlocutori valoroși, cu probitate în domeniu, atât din țară cât și din străinătate.

Ca persoană particulară, este de-a dreptul cuceritor și, odată intrat în sfera atenției sale, ca om al cuvântului, nu va ezita să se confeseze, deschizându-se ca o carte, nescrisă încă, dar în curs de elaborare. Atent la ceilalți, este, în același timp, atent cu sine, dovedind că nu el își scrie poezia, ci poezia îl scrie pe el. Dar remarcile sale, în ultima vreme, au căpătat greutate, părțile sale au substratul cunoștințelor și exercițiului îndelung, remarcându-se prin conciziune, claritate, adevare și perspectivă, necantonând în zone închise. De aceea este căutat cu asiduitate.

Am discutat de mai multe ori „starea” poeziei condeierilor români din Canada, în special a celor din Montreal, ocolind cadrul minimei rezistențe. Am constatat cu bucurie că, nemulțumit fiind de sine, ca și de poezia care se scrie acolo, dar și de cea de pe „acasă”, încearcă, nu fără rezultate, să se depășească, progresul fiind vizibil și benefic, atât pentru poet, cât și pentru cititor. Așa se face că poezia din volumul de debut („Confesiuni pentru două generații”, Tribuna, Sibiu, 2003), arzând etapa tatonărilor adolescentine și a primei tinereți, n-a făcut decât să stimuleze procesul unor clarificări, în vederea unor elaborări poetice superioare, care, la ora actuală, îl așază pe Adrian Erbiceanu în rândul poezilor care au ce spune cititorului și știu cum să spună. Sper că aceste afirmații se vor adevăra prin cărțile sale viitoare, proaspetele sale creații îndreptându-se cu prisosință încrederea în posibilitățile sale. Ne face plăcere ca, în cele ce urmează, în câteva rânduri, să-l prezentăm pe autor cititorilor săi.

Adrian Erbiceanu, scriitor român din Canada, este absolvent al Facultății de Filologie, a Institutului Pedagogic din București, promoția 1970. În țară a fost ofițer al armatei române, dar, fire independentă, din motive ușor de înțeles, își dă demisia și emigrează în Canada, unde ia viața pe cont propriu. Reușește, cu greu, dar reușește, să-și organizeze viața și să realizeze situația materială care să-i permită libertatea de mișcare, socială și culturală. Este, până la această dată, autor al volumului de versuri mai sus amintit și al unei „temerare” încercări de a „prinde” în vers, într-o viziune proprie, a ansamblului evenimentelor desfășurate din decembrie 1989 și până în prezent, titlul cărții fiind „Divina Tragedie”, în curs de tipărire la aceeași editură sibiană. A publicat poezie în „Transilvania”, „Curierul artelor”, „Tâmava”, „Tribuna” (Sibiu), precum și, sporadic, în reviste militare, (cât a fost în țară). Are pe internet multiple prezențe poetice, situate la înalte cote de apreciere. Despre poezia sa au scris: Eduard Huidan (Gazeta de Transilvania), Emil David (postfață la prima carte), Dan Popescu („Transilvania”), Ioana-Narcisa Crețu („Transilvania”), Mihai Miron (Cronica Română), Adrian Munteanu (), Ion Vlăduțu (Romanian Times – Portland), Letiția Militaru, George Filip, Calinic Toropu și Mircea Gheorghe – toți din Canada. Spicuim:

Eduard Huidan: „Adrian Erbiceanu este un poet, o voce de care va trebui să se țină seama, un șlefuitor atent al versurilor, un surprinzător stăpân al cuvintelor unei limbi pe care, de ani și ani, o vorbește doar în familie”:
„...Porțile lui Adrian Erbiceanu (sunt) deschise spre o lume fascinantă, care definește un poet subtil, dar și de forță, în același timp.”

Emil David: (în triada cărții sale) „Adrian Erbiceanu se joacă de-a stelele cu gândul pur și durerea veșnicilor de-o clipă, frumos nebun al tinereții trecătoare... se simte omul lucid și matur, trecând prin experiențe de viață cruciale, având...percepția scurgerii ireversibile și nemiloase a timpului...(sau) își asumă răspunderea supremă a senectuții: viitorul în trecut...”

Dan Popescu: „Divina Tragedie” este un periplu dintr-o epocă apusă, spre o epocă revolută, dar plină de sechelele tovărășiei politice. Mai mult, suntem puși în fața unui rechizitoriu cu formule estetice. Erbiceanu nu uită în jocul poetic să presare judecăți cu valoare universală.”

Ioana-Narcisa Crețu: „Din perspectiva cercetătorului de limbă se remarcă spectacolul oferit de limbaj, datorită unor registre deosebit de variate. Este vorba de un simplu demers ludic... declanșat sau presupus... de o tonalitate gravă..., limbajul ajungând până la densitatea unui demers intelectual...”

Mihai Miron: „Depărtarea dinții și căldura regăsirii cu cei dragi dau ton și substanță poeziei... substanța versurilor este luată din lacrimă de stele, explozie solară și negru de cer înnoptat.”

George Filip: „Cerberii destinului fac veghe veșnică și nu-l lasă pe cel însemnat să evadeze din perimetrul hărăzit de divinitate. Așa s-a întâmplat și cu canadianul de origine română Adrian Erbiceanu.”

Ion Vlăduțu: „In poezie a atins în crescendo note alte, cu purități de lumină lină și de muzică siderală. Eternă rămânând doar harpa, vibrând în timp edenic, plângând sau jubilând iubiri terene, din câte au fost, din câte vor ca să mai fie.”

Letiția Militaru: „...Adrian Erbiceanu ne reamintește tot ce am avut de trecut în planul sentimental și al reflexiilor filozofice de o viață.”

Calinic Toropu: „...cu vocea sigură a comandantului de oști – și cu o intonație care-mi amintește de lecturi făcute de Nichita Stănescu – poetul Adrian Erbiceanu ne-a transmis pe viu fiorul înviforat al emoțiilor ce-i străbat versurile.”

Adrian Munteanu: „, poemul, de largă respirație... încearcă reabilitarea și contemporaneizarea formulei renascentiste a sublimului Dante... Încercarea e meritorie și complexă, tematica aleasă fiind la limita parodiei. Un zâmbet ironic întrezăresc la colțul gândului. Într-adevăr, divină tragedia.”

George L. NIMIGEANU

Postfață

Încep printr-o mărturisire de suflet: am avut privilegiul să asist la „nașterea” acestei cărți care-și ia azi zborul către cititorul român. În urmă cu mai bine de un an, poetul Adrian Erbiceanu venit pentru întâia oară la noi, la TRIBUNA sibiană, din îndepărtata Canadă, pentru a-și lansa volumul de succes „Confesiuni pentru două generații”, purta deja în sine și cu sine ideea generoasă, palpantă a „Divinei Tragedii”. Ea avea să se contureze definitiv chiar în acele zile și săptămâni fe din mărturisirile sincere pe care le-am schimbat atunci în niște seri de neuitat, fie din dialogurile nesfârșite pe care le-am purtat în lungile drumuri prin țară între așezările pe care poetul însuși le alesese ca să le dăruiască, frumos și simplu, cartea sa dimtâi.

Omul Adrian Erbiceanu, lipsit ani în șir de contactul nemijlocit cu realitățile românești, mai cu seamă în niște momente și conjuncturi când acestea se modificau cu o viteză amețitoare, dorea cu tot patosul să pătrundă esența vieții românești, mecanismele ei intime dincolo de umbre și lumini, pentru a-l ajuta pe poetul Adrian Erbiceanu să le distileze în expresii și licențe poetice remarcabile, șocante chiar pe alocuri.

Nimic mai frumos, nimic mai demn de prețuire decât osteneala și zbaterea poetului - trăind la aproape infinite distanțe geografice de „proza” cenușie și sordidă a realităților fărăi sale de baștină - de a o scutura de praf și mizeria cotidiană, de a o așeza în retortele nebănuite ale unui suflet sensibil, de a o trece prin alchimia inspirației și a o sublima în poezie. Proza vieții românilor exprimată în poezia devenirii lor, măcar și pentru multele și nedreptele suferințe pe care au fost și sunt siliți să le îndure !

Ar mai fi de spus că mesajul poetic al lui Adrian Erbiceanu, înainte de a se întrupa în cartea de față, a răzbătut către cititorul român de poezie bună prin paginile prestigioasei reviste „Transilvania” care își leagă astfel numele de această creație.

Ar mai fi de spus că mă simt încă dator poetului cu o sumă de promise și neexpediate texte cuprinzând idei și păreri personale asupra unor evenimente din viața românească menite să îmbogățescă bagajul de cunoștințe al autorului. Mă mângâi însă cu gândul că este poate mai bine că s-a întâmplat așa, pentru că această nouă carte trebuia, obligatoriu, să rămână o creație suț la suță Adrian Erbiceanu. Nimeni nu poate judeca azi mai bine, mai obiectiv, mai lucid și mai tăios viața complexă a României, decât un român de dinafara ei !

Emil David

Cuprins

Cuvânt înainte.....	5
Scrisoare către cititor.....	7
Cântul I.....	13
Cântul II.....	21
Cântul III.....	27
Cântul IV.....	35
Cântul V.....	41
Cântul VI.....	49
Cântul VII.....	55
Cântul VIII.....	63
Cântul IX.....	69
Cântul X.....	77
Cântul XI.....	83
Cântul XII.....	91
Cântul XIII.....	97
Schiță de portret.....	105
Postfață.....	109

Tipărit la
TIPOTRIB

2400 Sibiu ROMÂNIA
Str. George Coșbuc 38

Tel. 0040 269 211281
Fax 0040 269 214141
E-mail: red@tribuna.ro

ISBN 973-7749-08-1

2004